

ker, medens Iagttagelsen heraf netop hører den Aandsretning til, som man tillægger Kvinder, Børn, Kunstnere.

Et Sted hedder det omtrent saaledes: Medens de stærkere Følelsesbølger svække Anlægget til almen Forstandsintelligens hos Kvinden, styrke de hendes Erkjendelse i andre, højst værdifulde Retninger, og hun kan ikke fordre baade at faa i Pose og Sæk. Fik Kvinden Mandens Erkjendelses-Egenskaber ved Siden af sine egne, vilde hun være Manden i høj Grad overlegen; hun vilde paa én Gang baade blive en Kant og en Shakespeare, og hendes Billighedsfølelse (en af de Dyder, hun har i højere Grad end Manden) vilde modsætte sig saa store Fordringer.

At nu for det første stærke Følelser skulde hindre Udvikling af Tænkeevne, er en Mening, som f. Ex. Høffding kalder psykologisk. Inderlighed i Følelse vil tværtimod begunstige en saadan Udvikling *). For det andet tales der om Kvinden, som om hun kun var et enkelt Menneske, og denne enkelte kunde blive baade en Kant og en Shakespeare. At derimod én Kvinde kunde blive en Kant, en anden en Shakespeare, kunde hendes Billighedsfølelse dog vel ikke modsætte sig, da saadant jo er passeret Mændene før, og de altsaa allerede have faaet baade i Pose og Sæk.

Et andet Sted menes, at Kvindens Opfattelse af Elskov som Livets største Følelse er alle Kvinders Religion, en Paa-stand, som mange Kvinder med Rette vilde gjøre Indsigelse imod.

Et tredje Sted: „For Kvinden er alt det sandt, der er retfærdiggjort ved den fornuftige Betydning, ved hvilken det følger sig ind i den øvrige Verdens og dens Forholds Hele; det kommer mindre an paa, om det tillige er virkeligt. Kvinderne ere derfor tilbøjelige vel ikke til Løgnen, men til Skinnet, og de gaa ikke nærmere i Rette med, hvad der udfører den af Skinnet forlangte Tjeneste, hvilket — ved Reaktion — ikke udelukker en ganske ejendommelig Sandhedsrigorisme hos enkelte Kvinder.“ En mærkelig Falliterklæring, denne Tilføjelse.

Trods disse og andre besynderlige Enkeltheder og trods det mangelfulde, der utvivlsomt ligger i Forfatterens Resultat, frembyder Afhandlingen meget læseværdigt. Den indgaaende

*) Se Etik S. 197.